

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

**lauantai 15.7.2023
sateenkaariseurat klo 14.30
Samuli Korkalainen**

”Herättäjäjuhlilla ei enää puhuta Kristuksen haavoista.” Näin sanoi minulle pettyneenä eräs vanhemman polven herännyt. Otan tuon palautteen nyt todesta ja keskityn tässä seurapuheessa Kristuksen haavoihin.

Siihen aikaan, kun herättäjäjuhlilla puhuttiin enemmän Kristuksen haavoista, heränneitä myös arvosteltiin siitä, että puheissa keskityttiin liikaa sovittukseen ja lunastukseen. Pyhästä Kolminaisuudesta Poika nousi jatkuvasti valokeilaan Isän ja Pyhän Hengen unohtuessa sivurooliin. Sittemmin, kun luomisen näkökulmaa on tuotu puheissa enemmän esille, on vuorostaan sanottu, että nyt on unohdettu iankaikkisuusnäkökulma kokonaan. Aina me siis ollaan jotenkin väärässä.

Mikä siten on luomisen ja lunastuksen suhde? Meillä luterilaisessa teologiassa on vanhastaan ollut kahdenlaista tulkintaa siitä. Usein on sanottu, että lunastus ei varsinaisesti lisää mitään luomiseen, vaan ennemminkin palauttaa sen alkuperäisen tilan, jonka synty on turmellut. Tämä tulkinta on kapea ja sitä käytetään myös meitä seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjä vastaan. Annetaan ymmärtää, että sinun sukupuolesi tai identiteettisi on synnin turmeltuneisuuden tulosta, mutta lunastettuna pääset palaamaan siihen, mitä alkuperäisesti olet. Hyvästä tarkoituksesta huolimatta tällainen puhe on hengellistä väkivaltaa.

On kuitenkin olemassa myös toinen tulkinta. Sen mukaan lunastus toteuttaa, suorastaan täydellistää sen, mikä on alkanut luomisessa. Tässä tulkinnassa luominen on jatkuva prosessi, jossa me koko ajan tulemme enemmän omaksi itseksemme ja Kristuksen kaltaiseksi. Kolossalaiskirjeessä sanotaan: ”Olettehan riisuneet yltänne vanhan minänne kaikkine tekoineen ja pukeutuneet uuteen, joka jatkuvasti uudistuu oppiakseen yhä paremmin tuntemaan Luojansa ja tullakseen hänen kaltaiseksi.” (Kol. 3: 10) Näin ymmärrettynä ihmisen arvo ei riipu siitä, mitä lunastus tai pyhitys saa hänessä aikaan. Jos luomisessa meihin painettu Jumalan kuva onkin päässyt turmeltumaan, me olemme koko ajan matkalla kohti Kristuksen kuvan kaltaisuutta. Ja tähän tarvitaan niitä Kristuksen haavoja.

Kristuksen haavat kertovat siitä, että synnit on sovitettu ja meidät on lunastettu vapaiksi kuoleman vallasta. Yhdessä ”Se on täytetty” -huudon kanssa ne ovat voimakas symboli sille, että myös Jeesus oli vähitellen tullut sellaiseksi kuin oli. Jeesuksessa Jumala tuli ihmiseksi ja sitoutui ihmisyyden todellisuuteen sen kaikessa rujoudessa. Kantaessaan lopulta ristille maailman synnit Jeesus vei tuon sitoutumisen sen syvimmällä tasolle: hän laskeutui ihmisenä olemisen syvimpään pimeyteen — ja voitti kuoleman vallan!

Mutta siinäkin Jumala jakoi ihmisyyden, että tuo tie ei ollut itsestään selvä eikä helppo. Ei pelkästään paholaisen kiusatessa autiomaassa, vaan vielä Getsemanen tuskanyössä Jeesus kysyi, voisiko hän välttää edessä olevat haavat. Väinö Malmivaara puki sen aikoinaan sanoiksi, jotka

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

monille meistä herännäiskuorojen laulajista ovat tutut Jukka Kankaisen Luukas-passiosta: ”Tuska on kyllä sanomaton, kukaan meistä ei olisi kestänyt. Jumalan Poikakin tarvitsi enkelin vahvistusta. Hän tuskissaan hikoili verta ja huusi kovalla äänellä sinun tähtesi ja minun tähteni, joiden synnit hän kantoi.”

Kristuksen haavoista puhuttaessa unohtuu kuitenkin usein yksi näkökulma. Johanneksen evankeliumissa meille kerrotaan, kuinka Jeesus ilmestyi ylösnousemuksensa jälkeen opetuslapsilleen, mutta Tuomas ei ollut paikalla. Tuomasta eivät muiden kertomukset vakuuttaneet, vaan hän sanoi uskovansa vasta, kun saa laittaa sormensa Kristuksen haavoihin. Tätä mahdollisuutta Jeesus sitten tarjosikin Tuomakselle. Tuosta kohtaamisesta saarnattaessa usein unohtuu se konkreettinen yksityiskohta, että ylösnousseella Kristuksella on edelleen haavat. Ylösnousemuksessa ei edes Jumalan Pojalle ole luotu sellaista uutta ruumista, josta elämän jäljet olisi siivottu pois. Muuttuneessa ruumissaankin ylösnoussut Kristus kantaa edelleen haavojaan ja arpiaan. Jos Jeesus ei häpeä niitä vaan on päinvastoin jopa valmis näyttämään ne Tuomakselle, miksi me häpeäisimme omia haavojamme, omia arpiamme? Emmekö mieluummin voisi ajatella, että ne liittävätkin meidät Jeesukseen, vievät meitä yhä syvemmin Kristuksen kuvan kaltaisuuteen?

Tästä näkökulmasta ne sisaruksemme, joiden ruumis on korjattu vastaamaan heidän oikeaa sukupuoltaan tulevat fyysisesti lähemmäksi Kristuksen kuvan kaltaisuutta kuin kukaan muu. Muuttunut ruumis arpineen viestittää omaksi itseksi tulemisesta, siitä prosessista, joka alkoi luomisesta ja täydellistyy lunastuksessa. Luominen todella on jatkuva omaksi itseksi tulemisen prosessi, jonka ristillä kuollut ja ylösnoussut Kristus jakaa meidän kanssamme – kaikkine arpineen ja haavoineen.

Kalliit ystävät! Jokainen meistä kantaa mukanaan erilaisia haavoja ja arpia, henkisiä ja fyysisiä. Mutta Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen näkökulmasta ne eivät kerro vain kivusta ja tuskasta, ne eivät ole vain muistutuksia negatiivisista asioista. Päinvastoin ne ovat vahva symboli omaksi itseksi tulemisesta. Jos kerran Kristus kantaa haavojaan vielä ylösnouseenakin, hän tukee myös meitä kantaessamme omia haavojamme. Kun itse Jumalalla on arpensa, liittävätkin omat arpeemme meidät ei pelkäästään Kristuksen kuvan kaltaisuuteen, vaan myös jo Vanhassa testamentissa ilmoitettuun Jumalan nimeen: ”Minä olen se, joka olen.”

Kristuksen haavojen tähden myös meidät kutsutaan kerran ylösnousemuksen aamuna haudoistamme. Se, että uskomme ruumiin ylösnousemukseen, tarkoittaa sitä, että vielä taivaassakin, iankaikkisessa yhteydessä hyvän Jumalan kanssa, me olemme tunnistettavissa omaksi itseksemme. Meidät nähdään ja meitä rakastetaan riippumatta siitä, millaisia arpia me kannamme — tai ehkä juuri niiden vuoksi.

Ensimmäisessä Johanneksen kirjeessä sanotaan: ”Rakkaat ystävät, jo nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Sen me tiedämme, että kun se käy ilmi, meistä tulee hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.” (1. Joh. 3: 2)